

...Путује без пута и пут се за њим рађа...

Васко Попа

Ходочашћа

Ходам са очевим штапом у руци
Са упаљеним срцем на штапу

Стопала ми сричу слова
Која ми свети пут исписује

Цртам их штапом по песку
Пред спавање
На сваком коначишту

Да ми се из сећања не избришу

Далеко сам још од тога
Да их одгонетнем
За сада ми на вучје сазвежђе личе

Имаћу чиме да испуним ноћи
Ако се жив и здрав кући вратим

Васко Попа
СВЕТИ САВА

Око његове главе лете пчеле
И граде му живи златокруг

У риђој му бради
Засутој липовим цветом
Громови с муњама играју жмурке

О врату му вериге висе
И трзају се у гвозденом сну

На рамену петао му пламти
У руци штап премудри пева
Песму укрштених путева

Лево од њега тече време
Десно од њега тече време

Он корача по сувом
У пратњи својих вукова

СВЕТИ САВА НА СВОМЕ ИЗВОРУ

Гледа у камену
своје треће око

Види у непристрасној води
Свој похарани ћивот
Препун зрелих сисатих крушака

Види своју вучју главу
И на челу исписани знак
Новог обећаног сазвежђа

Види свој процветали штап
И своју срећно оплођену земљу
У зајапуреним пупољцима

Два ока затвара
Трећим оком у камену гледа

ШКОЛА СВЕТОГА САВЕ

Седи на врху крушке
И нешто себи у браду говори

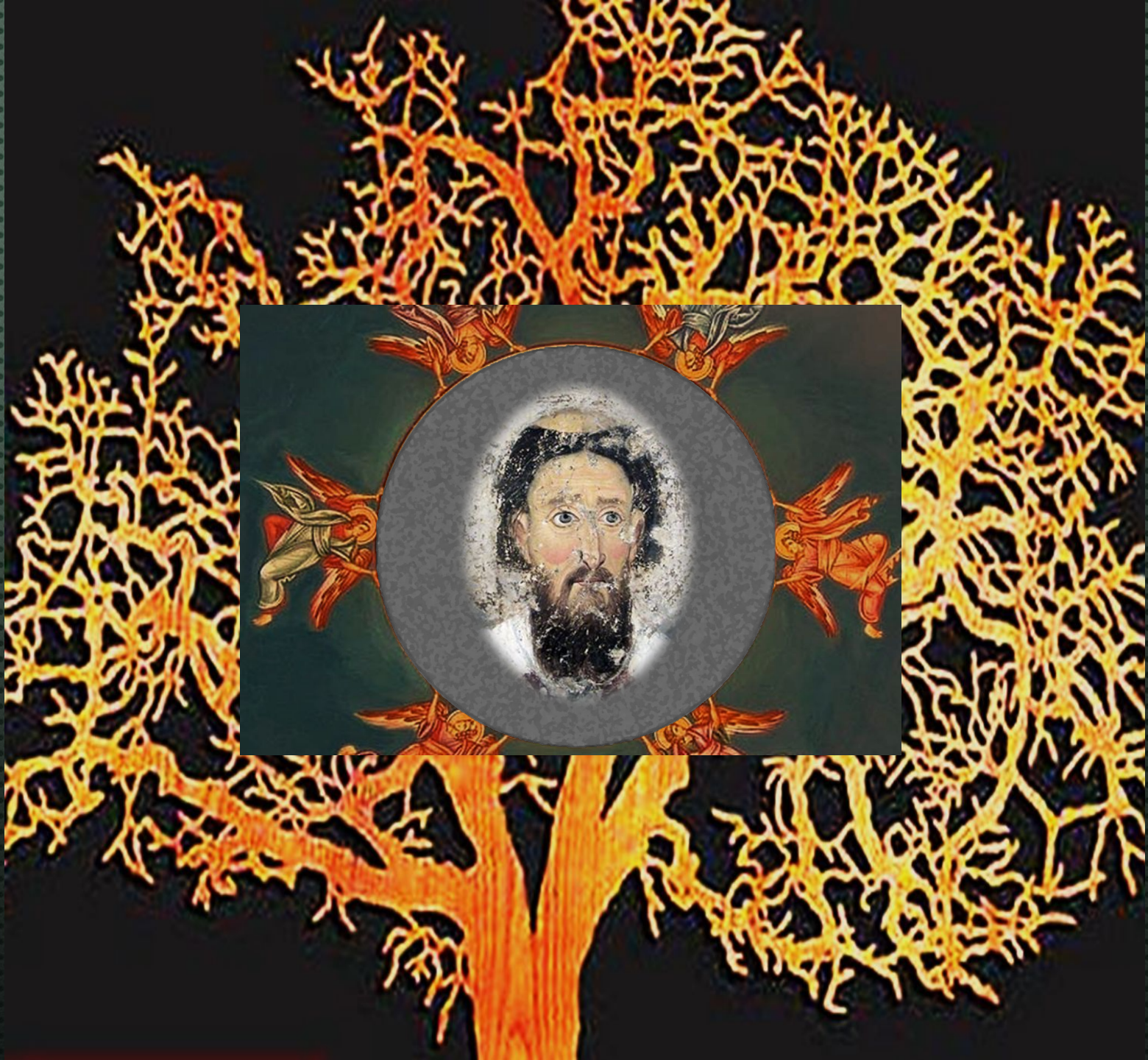
Слуша
Како се медоусто лишће
Његовим речима моли

Гледа
Како по брдима ветар ватроносац
Његовим речима псује

Смешка се
И полако једе
Књигу господара света

И дозива гладне вукове

Са врха крушке баца им листове
Пуне црвених дуговратих слова
И белих јагањаца

ПУТОВАЊЕ СВЕТОГА САВЕ

Путује по мрачној земљи

Штапом пред собом
Мрак на четверо сече

Хитне дебеле рукавице
Претворене у мачкетине
На сиву војску мишева

Одведе вериге сред олује
И земљу од старе храстовине
За стајаће звезде везује

Пере шапе својим вуковима
Да трагови мрачне земље
На њима не преживе

Путује без пута
И пут се за њим рађа

ЖИВОТ СВЕТОГА САВЕ

**Гладан и жедан светости
Напустио је земљу
И своје и себе**

**Ступио је у службу
Крилате господе**

**Чувао им златоруне облаке
И тимарио громове и муње
Сапете у књижуринама**

**Потрошио је све своје године
Зарадио змијоглави штап**

**Узјахао је штап
Вратио се на земљу
И ту нашао и своје и себе**

**Живи без година без смрти
Окружен својим вуковима**

КОВАЧНИЦА СВЕТОГА САВЕ

Из опседнутих брда
Дозивају га вукови
Са кичмом у пламену

Пружа им змијоглави штап
Да му допузе
Спокојни до ногу

Купа их у врелој крви
Светог очинског олова
И риђом брадом брише

Кује им нову кичму
Од младога гвожђа
И шаље их натраг у брда

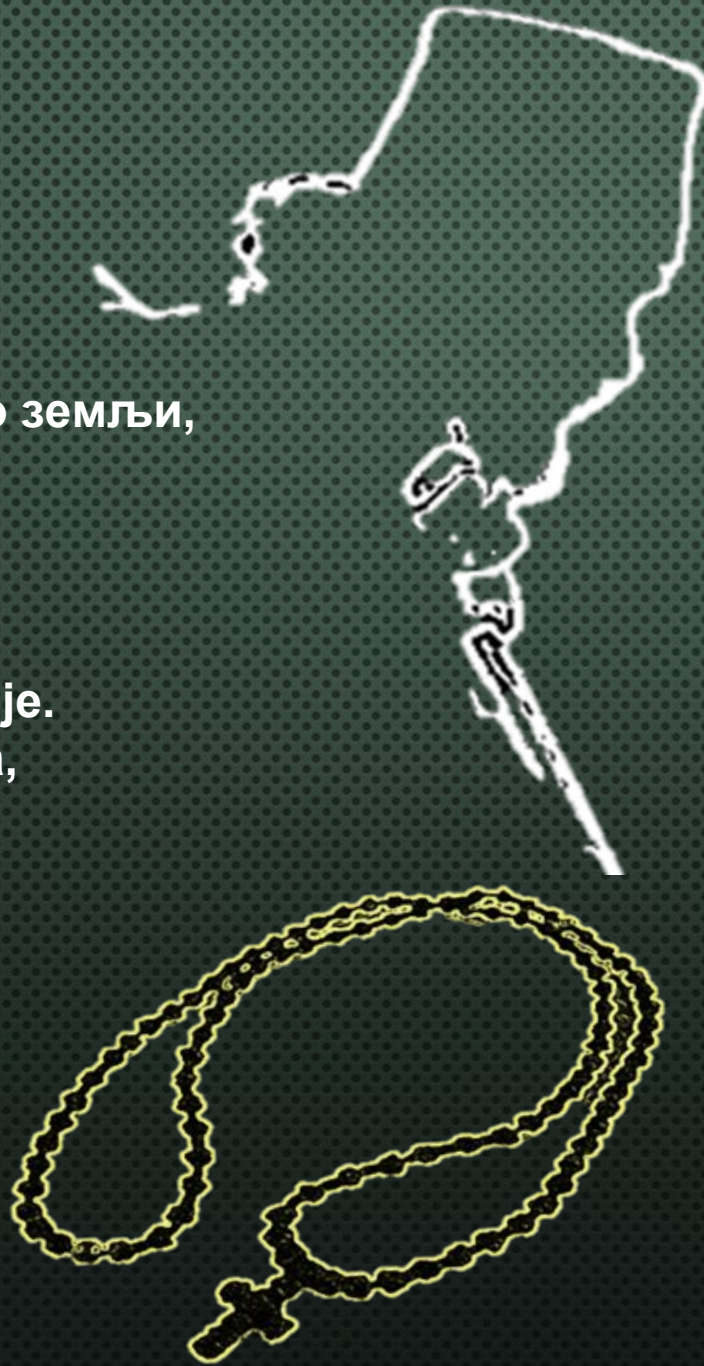
Бескрајним урликом
Поздрављају га вукови
Са врхова очишћених брда

Матија Бећковић

Прича о Светоме Сави

Када је Свети Сава ишао по земљи,
Још пре свога рођења,
Док се звао Растко,
Као што иде и сада,
Само га не видимо,
А можда је то било и доцније.
Кренуо је Савиним стопама,
Ка Савином извору
На Савином врху,
Куда и ми идемо,
Јер другог пута и нема.

Када је негде око Савина дана
Наишао Савином страном,
Напали су га пси,
Као што и сад нападају
Свакога ко се упути Савиним траговима.
Путник је најпре саставио три прста,
Како је одредио да се и ми крстимо,
Плашећи их законом
Од кога су још више побеснели,
А ни до данас нису узмакнули.

Онда се сагнуо да дохвати камен,
Али камење беше замрзнуто,
Свезано за земљу студеним
синџирима,
Јер беше јака зима,
Као и ове године,
Као увек око Савина дана.
Већ су разносили Савина стопала,
Савин кук и Савин лакат,
По продолима и јаругама земље
Због које је подељен свет...

Кад је Свети отпасао мач уста,
Једино оружје које је носио,
А које је и нама оставио,
Говорећи ове речи:
– Нека је проклета земља у којој су
Пашчад пуштена, а камење свезано!

Љубомир Симовић

Потомци Светога Саве

Каце нам се расушиле, бачве расточиле,
брашно нам се убуђало, чорба прокисла;
раж нам се затравила, коса увашљивила,
вино се усирћило, сирће изветрело.
Нашу свећу гасе, жетву пале.

Ми смо у мастионицу Савину песак усули,
од Таковског грма кашике издељали.
Све усијано, и осијано, и ужарено —
угасили,

па, у мраку, сабрано расули,
зашивено рашили, помирено закрвили,
исцељено озледили, утешено уцвелили,
недељиво поделили.

Испосница Светог Саве

Љубомир Симовић
СВЕТИ САВА НА АТОСУ

Из двора с длана очевог, Свети Сава
босоног оде кроз пелен и чкаљ.
Купином се храни, на камену спава,
маслачак му је светац, невен краљ.

Док га засењује слово, што се бели
у лептиру, док га заглушује
слово што зуји у грожђу и цвећу,
Свети Сава сунчеву светлост дели
с хлебом и маслинама,
а хлеб и маслине
дели са косовима
што му на руке слећу.

Љубомир Симовић
ХОДОЧАШЋЕ СВЕТОМЕ САВИ

1.
Ево у каквом мраку остаје свет
кад се угаси света ватра!
По хлебу хвата се буђ, хвата се лед
по путевима пуним блата.

У овом мраку множе се омче и куке,
свињска куга и међ људе се шири.
У овом мраку стављају на муке
и секу оног који браћу мири.

Све што је крвљу купљено, главом
плаћено,
у овом мраку губи цену.
Што дигне главу, скончаће,
премлаћено,
и изгореће, у катрану и сену.

Уместо да се сабира, у часу
када ни богови не опстају сами,
оно што се, вековима расипано, не
расу,
расуће се у овој зими и тами.
Па око чега браћа да се скупе?
Око свеће?
У свећи нема фитиља!
Око лонца?
У лонцу нема супе!
А осим супе
немамо другог разлога ни циља!

У овом мраку множе се они што могу
да купе све, а не могу ништа да створе.
У овом мраку глинених руку и ногу
биће добро ако не буде горе.
Из овог мрака, што труне и трује,
не чује се позив ослободиоца.
Одакле ће се чути, ако се не чује
са крста, с точка, с Косова и с коца?

2.

У овом мраку,
из овог сурдука,
не види се даље
од хлеба и лука!

Из овог мрака
глас нам не
допире
ни до праоца,
ни до праунука!

3.

Брате, који си измирио браћу,
сине, који си подигао оца,
оче, чији пепео синови расуше!

Донео си нам семе вина, семе жита,
ал нема ко у земљу да га баци!
Написао си, ал нема ко да чита,
знак у коме се сабирају сви знаци!

Камен темељац дао си нам у шаке,
ал не дигосмо бедем насупрот сили!
На Твом смо гробу оставили штаке,
ал не стигосмо куд смо наумили!

Паљени опет и гоњени хајкама
брзим,
тражимо заклон под
настрешницом Твојом!
Не допусти да с гроба Твог
отпузимо
на коленима, везаним кожом и
чојом!

Ако Ти нећеш, ко ће нас повести,
закопане с ровцима и
кромпирима,
путниче који си босим ногама
доспео
тамо докле се не допире ни
крилима?

4.

Лађо с које се види Јерусалим!

Путе којим се враћа блудни син,
ратник из рата,
с робије робијаш!

Чашо вина,
хлебе,
свето слово!

Шљиво крај извора!

Уље маслиново,
које нас храниш, и које нам сијаш!

Чуј нас, свети оче, који одјекујеш
од звона и клепала који траже спаса!
Кад ћеш нас чути, ако нас не чујеш
данас, кад немамо ни језика, ни гласа?

„Савиндан и Видовдан два су велика празника српска.

Први нас учи путу савршеног живљења по вери,
други путу савршеног умирања за веру.

Пут светог живота и пут свете смрти!

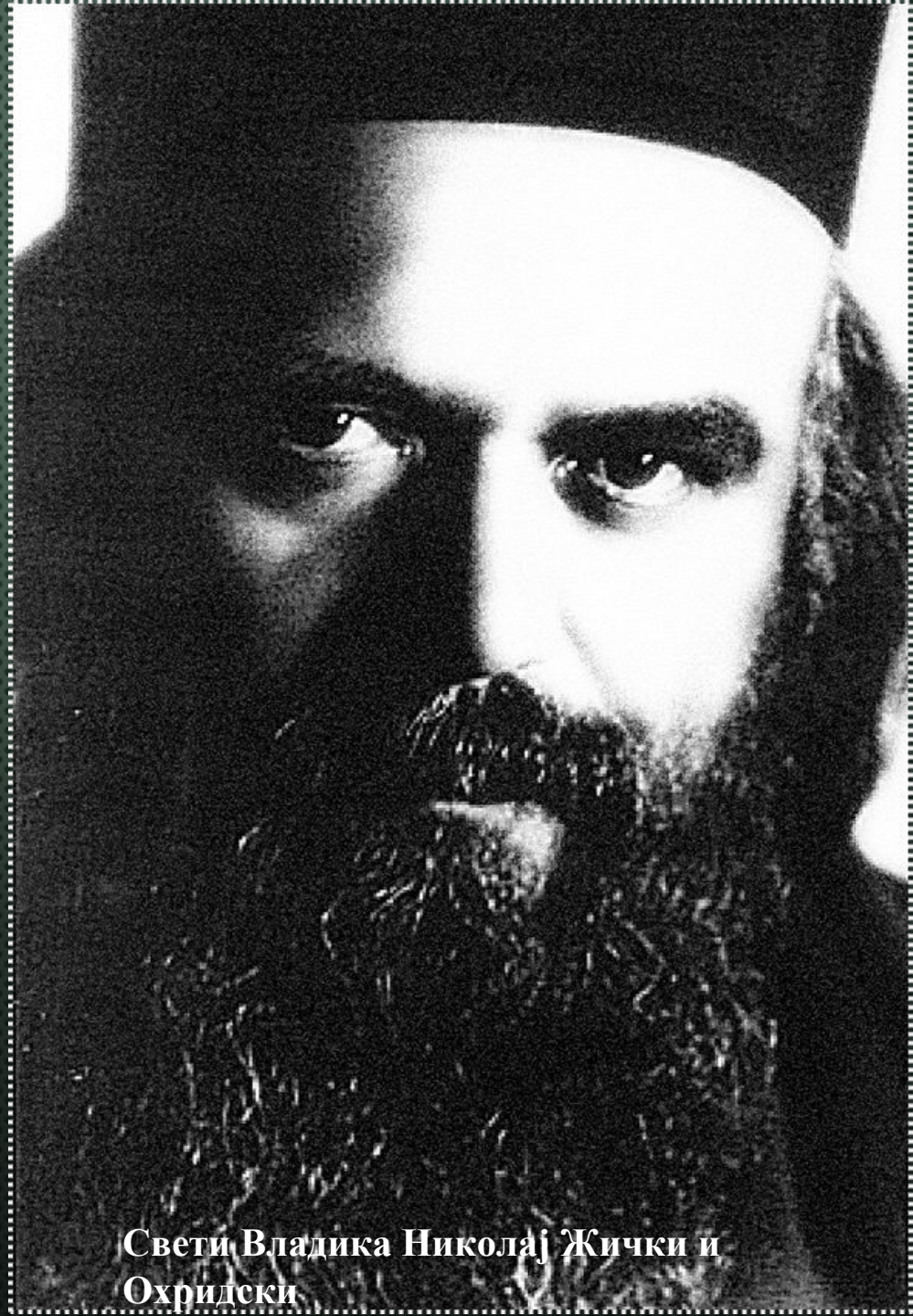
Сва остала тзв. "национална" празновања, која не могу да се ставе у оквир ова два вечита празника, улазе у оквир журналистике с којом и пролазе.

Пут Светог Саве водио је путу Косовском.

Да није било славе Светог Саве, не би било ни славе Косовске. Слава суза и зноја, потврђена је славом крви. Хришћанство не зна трећи пут за вечни живот!

Ако икад, не дај Боже, Срби напусте ова два празновања, њихово ће име бити избрисано из историје и календара и Књиге живота!

И пут њихов биће замршенији од мреже паукове.“

Свети Владика Николај Жички и
Охридски

УМИВАЊЕ
САВИНОМ ВОДОМ
ЛЕЧИ ОД СВАКЕ
СМРТОБОЉЕ!

ГУТЉАЈ
САВИНЕ ВОДЕ
ЛЕЧИ ОД СВАКЕ
ЖИВОТОБОЉЕ!

